

СЛЪНЧОГЛЕДИ

Ахъ, ето де ме ти изведе —
ти, който нѣвга властно обеща
на мойта гордостъ вихрени победи
и жаръ всерадостна — на любовъта.

Скърбя въ градини глѣхнали и бледи,
обителъ на покрусена мечта.
Азъ чувамъ тиха жалъ по утринъта
на слънце невидѣли слънчогледи.

Кому бѣ нужна моята съблазнь?
Защо съмъ обнищенъ, защо наказанъ —
не знамъ. Неведа черна заслони

бездънното небе на мойто Време,
и то ми праща днесъ нощи и дни,
които само Тя ще ми отнеме.